SJORS

van de Rebellenclub

21 december 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 51

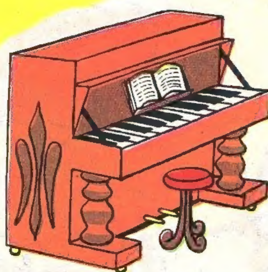

De vrolijke bladzijde!

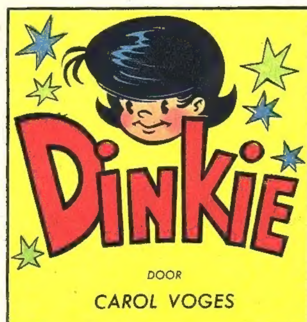
„Wil je weleens als de weerga van mijn plaats afgaan!"

„Ze is bang dat ze geschaakt wordt!"

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WAT IS DAT NOU WEER? DOORRIJDEN, OPA! AL DAT OPONTHOUD BRENGT ONS MAAR IN TIJDNOOD!
HET IS EEN MATROOS DIE HAAST HEEFT! EN JE ZIET ZÓ DAT HIJ ERG GESCHROKKEN IS.
EEN MONSTER! HEEEELP!

ALLE HAAIEVINNEN, WAT EEN SCHRIK! IK HEB DE BEVERD, LANDROTTEN... IK ZAG EEN MONSTERVIS DAAR BIJ HET WATER. HIJ HAD TANGEN EN HAKEN AAN ZIJN LIJF. HET ONDIER GING BRULLENDE HET ZEEGAT UIT...
?

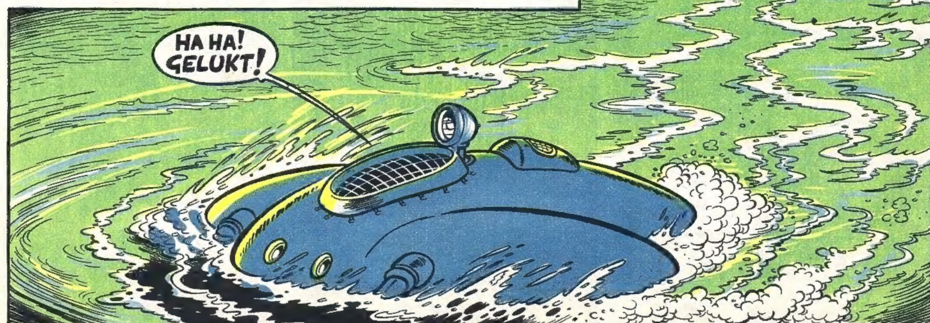

RUSTIG, MAN! IK HOOR HET TOCH GOED, HÈ? JE HAD HET TOCH OVER EEN MONSTER MET... EH... DINGES... MET...
...HAKEN EN TANGEN, DAT BRULLENDE DOOR HET WATER GING...

VRIENDEN, ER KOMT EEN VRESELIJKE GEDACHTE IN MIJ OP... EEN ONDIER MET TANGEN EN HAKEN, DAT BRULLENDE HET ZEEGAT UITGING...

IK WORD HELEMAAL GROEN EN GEEL VAN NARIGHEID ALS IK ERAAN DENK... O... HELP! IK WEET HET ZEKER, BEN BONKERT IS MIJ TE VLUG AF GEWEEST!

?
DAT MONSTER, DAT DIE MATROOS ZAG, WAS MIJN EIGEN VAARTUIG... HELP... HOU ME VAST... MIJN VERREKIJKER! DAT WIL IK ZELF ZIEN! DE SCHURK!

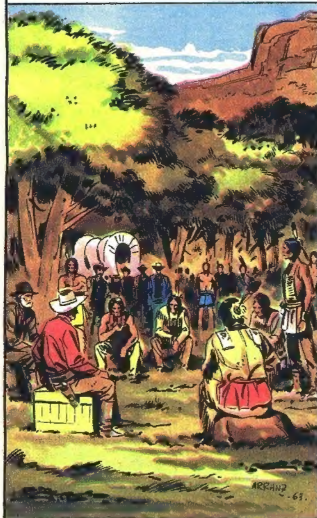

JA, DAAR GAAN ZE MET MIJN BOOT! O, WAT EEN TREURIGE TOESTAND... MIJN VAARTUIG IS IN VERKEERDE HANDEN! DE BOEVEN!

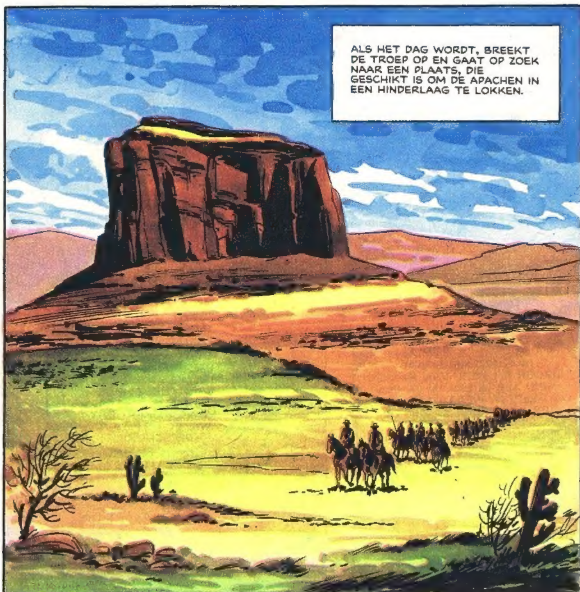

HA HA! GELUKT!

WiNNETOU
DE MAN VAN DE PRAiRiE
DOOR DR. KARL MAY

ER KOMT INDERDAAD EEN GROTE GROEP KIOWA'S IN VOLLE GALOP AANRIJDEN. ZE ZIJN VAN TOP TOT TEEN BEWAPEND EN KLAAR VOOR DE STRIJD.

VOOROP RIJDT HUN HOOFDMAN TANGUA.

EERST ROKEN ZE DE VREDESPIJP MET DE BLANKEN EN DAARNA TREKKEN ZE ZICH TERUG OM HUN AANVAL TE BESPREKEN.
ARRANZ 63.

ALS HET DAG WORDT, BREEKT DE TROEP OP EN GAAT OP ZOEK NAAR EEN PLAATS, DIE GESCHIKT IS OM DE APACHEN IN EEN HINDERLAAG TE LOKKEN.

TENSLOTTE WORDT ER HALT GEHOUDEN OP EEN OPEN PLEK IN HET BOS. ZODRA HET KAMPVUUR UITGAAT ZULLEN DE MANNEN ZICH TUSSEN DE BOMEN VERSCHUILEN. ALS DE VIJAND DE OPEN PLEK BETREEDT, ZAL HIJ OMSINGELD ZIJN. DAN VINDT DE AANVAL PLAATS.

VOORUIT, JONGENS, NOG MEER HOUT!
VANAVOND MOET ER EEN EXTRA-GROOT VUUR BRANDEN!
P. 31

EN ALS HET EENMAAL NACHT IS...

IK BEN ONGE-RUST, SAM. IK VERTROUW DE KIOWA'S NIET. EN HUN LEIDER TANGUA LIJKT ME OOK NIET BETROUWBAAR!
WACHT MAAR AF, JONGEN! LET OP, WE ZULLEN INTSHU-TSHUNA EN WINNETOU EERST GEVANGENNEMEN EN ZE DAARNA WEER LATEN GAAN!

LANGZAAM GAAT DE NACHT VOORBIJ.

PLOTSELING WEERKLINKT EEN KREET...
Hiiiiiii!

DE APACHEN KOMEN DE OPEN PLEK BINNEN EN RAKELEN HET KAMPVUUR OP.

MAAR ZE ZIEN NIEMAND.

ZE ZIJN ER NIET! WE ZIJN VAST EN ZEKER IN EEN HINDERLAAG GELOPEN!

OP DATZELFDE OGENBLIK SPRINGT OLD SHATTERHAND OP WINNETOU AF...

...EN SLAAT HEM MET EEN FORMIDABELE VUISTSLAG TEGEN DE GROND.
HELP!

INTUSSEN REKENEN SAM EN PARKER MET HET OPPERHOOFD VAN DE APACHEN AF.

DAARNA ONTBRANDT ER EEN VERWOEDE STRIJD TUSSEN DE KIOWA'S EN DE APACHEN...
P. 32

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, WAREN IN HET BEZIT VAN PAPIEREN WAARUIT BLEEK, DAT DE REDER PROUST KAPITEIN SELBY HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. PROUST WAS NAAR MANIARA-EILAND GEKOMEN OM DEZE PAPIEREN TE ACHTERHALEN. TOEN JOE NAAR PARELS DOOK, RAAKTE ZIJN VOET BEKLEMD IN EEN GROTE SCHELP.

JOES HOOFD BONSDE EN SUISDE. DOOR DE DRUK VAN HET WATER WAS HET EEN MOEILIJK EN ZWAAR KARWEI GEWEEST DE SCHELP KAPOT TE SLAAN. HIJ WAS AL ZO GOED ALS BEWUSTELOOS, TOEN HIJ BOVEN WATER GETROKKEN WERD.

JOE SCHATTE DE PRACHTIG RONDE ZUIVERE PAREL OP ZEKER WEL EEN PAAR HONDERD POND. EN ZIJN LOON BEDROEG TIEN PROCENT VAN DE WAARDE VAN IEDERE OPGEDOKEN PAREL! NU ZOU HIJ GAUW GENOEG GELD HEBBEN OM MET JOAN NAAR HAAR VADER OP DE FIJI-EILANDEN TE GAAN! HIJ KON HAAST NIET WACHTEN JOAN HET GROTE NIEUWS TE VERTELLEN.

VAN ACHTER EEN BOOM HAD MOTU SANDERS JOES PLAN GEHOORD. NU ZOU HIJ EINDELIJK WRAAK KUNNEN NEMEN OP DIE BLANKE JONGEN, DIE ZIJN BAAN ALS PARELVISSER GEKREGEN HAD! VLUG GING HIJ NAAR DE PLAATS, WAAR HIJ WIST, DAT MALUA'S KANO LAG.

SANDERS WILDE HET NIET LATEN MERKEN, MAAR IN ZIJN HART WAS HIJ DOL OP HET KLEINE MEISJE, DAT HEM, HOEWEL HIJ GEEN FAMILIE VAN HAAR WAS, „OOM" NOEMDE. HIJ HIELD VAN HAAR, ALSOF ZIJ ZIJN EIGEN DOCHTER WAS. DE VOLGENDE MORGEN LIEPEN JOAN EN JOE HET STRAND OP...

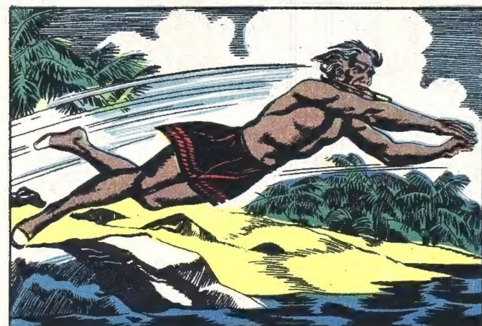
MOTU WAS DODELIJK GESCHROKKEN. NIET ALLEEN JOAN EN JOE, MAAR OOK ZIJN KLEINE ARANA WAS IN DE BOOT, DIE HIJ LEK GEMAAKT HAD EN DIE NU IEDER OGENBLIK KON ZINKEN! INTUSSEN HAD JOAN GEZIEN, DAT DE BOOT WATER MAAKTE.

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Niemand op de Edelweiss-school wist, wat er met de vader van Patricia gebeurd was. Niemand, behalve de directrice. . .

INTUSSEN OP DE EDEL-WEISS-SCHOOL...
HUP TWEE!

IK VIND DAT VEEL LEUKER DAN GYMNASTIEKLES!

DIANA DEED WEER NIET MEE...
WIL JE NIET MET ONS SPELEN?

NEE, DANK JE!

WEES NIET MEER BOOS! WE WILLEN BEST VRIENDIN MET JE ZIJN.

HEBBEN JULLIE EINDELIJK VREDE GESLOTEN?

IK WEET DAT JULLIE ME NIET AARDIG VINDEN, MAAR IK MAG JULLIE OOK NIET!

HOUD NOU OP EN GEEF ELKAAR EEN HAND!

HIER ZOU PATRICIA'S VADER BIJ MOETEN ZIJN.

WAT HEEFT MIJN VADER DAARMEE TE MAKEN?

IK WEET NIET... GA HEM MAAR GAUW WEER EENS OPZOEKEN!
©real presse
ZAL DIANA ZO GEMEEN ZIJN OM TE VERTELLEN WAT ZIJ VAN DE DIRECTRICE GEHOORD HEEFT?

S.O.S.

door Frank Knight

„Vandaag," kondigde Diana aan, toen de familie die morgen zat te ontbijten, „zijn we van plan naar de Cawston Baai te zeilen en daar te picknicken."

Diana maakte altijd haar plannen op die manier wereldkundig en daarna wachtte ze tot de hele familie begon te protesteren, wat ze dan ook allemaal steeds wel deden!

„Maar lieverd, dat is veel te ver! Dat kan ik toch niet goedvinden!" riep haar moeder uit. Ze voegde er echter (weinig tactvol, dacht Jill) aan toe: „Het is natuurlijk heel wat anders als je bedoelt dat Philip met jullie meegaat. . ."

„Geen sprake van!" zei Philip, de oudste broer van Diana, uit de hoogte. „In vredesnaam, moeder, u denkt toch niet dat ik niets beters te doen heb dan een beetje voor kindermeid te spelen voor een paar giechelende schoolkinderen, die een picknick willen houden. . ."

Zelfs Jill vond dat dit bijzonder onaardig gezegd was. Daar ze echter bij de familie Masters logeerde — ze had een uitnodiging gekregen om een gedeelte van de vakantie bij Diana te komen doorbrengen — vond ze, dat het haar toch niet paste zich in familiediscussies te mengen. En daarbij kwam nog, dat Philip Masters een jongeman van zeventien jaar was — een lange knappe jongeman, tegen wie Jill erg opkeek. Hij zou over niet al te lange tijd bij de Koninklijke Marine gaan en hij studeerde hard.

Maar hij had moeten weten — en eigenlijk wist hij dat ook wel — dat Diana en Jill niet een paar giechelende schoolkinderen waren. Ze hadden heus geen kindermeid nodig! Ze waren, nou ja, over het algemeen genomen vrij aardige en verstandige meisjes, dacht Jill, ook al waren ze dan nog maar veertien jaar, wat in de ogen van Philip natuurlijk wel erg jong moest lijken.

Diana bracht dit alles op zeer driftige toon onder woorden. Ze sprak tegen haar moeder, niet tegen haar broer. Die was al weer verdiept in zijn boek en de verwijtende blikken van de meisjes ontgingen hem volkomen.

„Moeder, ik ben geen baby meer! Probeert u dat nu alstublieft eens te onthouden! En bij de zeilwedstrijd in Whitsun ben ik tweede geworden. Dat is toch zeker wel een bewijs, dat ik weet hoe ik met de *Lavinia* moet omgaan. Ten tweede — of ten derde, net zoals u wilt — is het helemaal niet zo ver naar de Cawston Baai. Trouwens, het is vandaag prachtig weer en er is precies genoeg wind om te zeilen. En om nu maar ineens te besluiten, ik wil Philip niet mee hebben!"

En na die redevoering gebeurde, wat Jill wel had verwacht: mevrouw Masters zuchtte eens en zei berustend: „Nou, vooruit dan maar weer, laten we er maar geen ruzie over maken. Maar ik weet zeker dat als je vader thuis was. . ."

Jammer genoeg was meneer Masters voor zaken in Londen, en hij kwam alleen met de weekends thuis. Dat vond Jill wel erg jammer, in de eerste plaats omdat hij haar leerde hoe ze moest zeilen — als ze dat van Diana moest leren, was ze nog niet gelukkig! — en ten tweede, omdat meneer Masters de enige was, die nog iets over Diana had te vertellen.

Jill hield erg veel van haar vriendin. Ze hadden bijna nooit ruzie, tenminste niet over belangrijke dingen.

Jill moest echter toegeven dat Diana wel erg verwend werd. Ze had alles wat haar hartje begeerde, van de zeilboot *Lavinia* af tot het kleinste gouden horloge dat Jill ooit gezien had, toe. En ze kon altijd maar weer haar eigen zin doordrijven, dat scheen Jill tenminste zo toe. Zelf had ze altijd geleerd dat je rekening moest houden met de wensen van andere mensen.

Het resultaat was dat Diana, die erg aardig en verstandig kon zijn als ze dat verkoos, soms ook onuitstaanbaar lastig was, koppig en weerspannig en af en toe zelfs heel brutaal tegen haar ouders. Dat vond Jill heel erg. Al was Diana dan ook haar vriendin, er waren ogenblikken dat ze weleens een flink pak slaag verdiende. Ze kreeg dat echter nooit. Als ze op de een of andere manier maar eens een lesje kon krijgen, zodat ze eens een toontje lager zou gaan zingen. . .

Philip deed weleens zijn best om haar een beetje in bedwang te houden, maar dat had meestal precies het tegenovergestelde effect. Hij keek op van zijn boek en zei kalmerend tegen zijn moeder: „Maak je maar niet bezorgd over haar, moeder. Misschien ga ik ze later nog wel even met de motorboot achterna om er zeker van te zijn dat ze niet overboord zijn gevallen. In dat geval kan ik de zeilboot tenminste nog redden."

Diana barstte bijna van kwaadheid! Ze sprong van haar stoel op en riep: „Dat moest je eens durven! Heb het hart eens om ons na te komen, dan zul je eens wat beleven! Ik heb nog nooit zo'n ingebeelde, verwaande kwast gezien als jij bent! Kom mee, Jill, dan gaan we eens kijken wat voor eetbaars we zullen meenemen."

En daar had je nu weer een van die dingen. Jill zou thuis nooit toestemming hebben gekregen om in de provisiekast of ijskast rond te neuzen en er alles uit te halen wat van haar gading was om mee te nemen voor de picknick. Ze liep weinig op haar gemak achter Diana aan, terwijl ze half en half verwachtte dat mevrouw Masters ófwel haar toestemming zou geven, ófwel Diana zou verbieden iets uit de kasten te halen. Maar mevrouw Masters zei alleen zuchtend tegen Philip, nog voordat Jill goed en wel de kamer uit was: „Lieve help, ik wou toch dat Diana zo was als Jill! Dat is zo'n aardig rustig kind!" En dat maakte, dat Jill zich nog minder op haar gemak voelde dan eerst!

Toch geloofde ze niet dat Diana's moeder zou willen dat haar dochter een kalm, volgzaam meisje zou zijn. Ze waren allemaal maar wát trots op haar pittig en onafhankelijk karakter, al lieten ze dat aan Diana dan niet blijken.

„Toen ze nog maar een heel klein meisje was, ging ze vaak helemaal alleen naar de haven toe en ze was de beste maatjes met de bemanningsleden daar. . ." Of: „Als je gezien had, hoe ze verleden week met die harde wind de *Lavinia* zeilde en hoe ze zelfs een paar mannen die veel grotere boten hadden, achter zich liet. . .!"

Nee, dacht Jill, een mens kan in deze wereld toch ook niet alles hebben. Diana was nu eenmaal zo en er zat niets anders op dan dat je haar graag mocht omdat ze heel wat goede eigenschappen had. Haar slechte karaktertrekken moest je maar op de koop toe nemen.

Zodra ze op weg waren naar de haven, kwamen de goede eigenschappen van Diana weer te voorschijn. Ze wuifde vrolijk tegen oude vrienden die ze onderweg tegenkwamen. Ze informeerde, hoe het met de zere knie van Tom Penfold ging, ze vroeg naar de jongste telg van mevrouw Hathaway, naar de jonge poesjes van Susie White en naar de rupsen op de kool in de tuin van de postbode. Iedereen scheen haar aardig te vinden en allemaal hadden ze een vriendelijk woord en een glimlach voor haar. De grote Bill Lowson, die de boten van de zeilclub onderhield, liet het karwei waarmee hij bezig was in de steek en kwam de meisjes helpen om de *Lavinia* te water te laten.

„Neem een goede raad van mij aan," zei hij, „en blijf vandaag aan de oostkant van de Cawston Baai. De wind is oost en het is behoorlijk fris, en dat betekent dat er aan de westkant een flinke golfslag zal staan, daar aan de kant van de „Knoll"."

„Wat is de „Knoll"?" vroeg Jill, toen ze in de boot zaten en kalm de haven uitzeilden.

„Dat is het land ten westen van de baai. Men zegt dat het daar nogal gevaarlijk is, omdat er een soort branding staat, en bovendien heb je daar een paar lelijke rotsen, die ze de Duivelsstenen noemen. Maar je hoeft niet bang te zijn, hoor! Ik ben in de verste verte niet van plan om daar in de buurt te gaan zeilen!"

„Weet je, Diana," zei Jill nadenkend, „als je broer Philip tegen je gezegd had, dat je aan de oostkant van de baai moest blijven, omdat het aan de westkant te gevaarlijk was, dan zou je juist naar het westen zijn gegaan, alleen maar om hem dwars te zitten. Nu zegt Bill Lowson het tegen je en nu neem je zijn raad wel ter harte!"

Diana begon te lachen.

„O, Philip! Je denkt toch zeker niet dat ik doe wat hij zegt, wel? Hij is mijn broer, maar Bill — nou ja, dat is heel wat anders. Die weet tenminste waar hij het over heeft. Bovendien is hij al haast een oude man!"

Ze fronste de wenkbrauwen, terwijl ze de *Lavinia* langs het einde van de steiger stuurde die bij de ingang van de haven lag, en nu kreeg de kleine boot de volle kracht van de oostenwind te verduren.

„Wat de wind betreft had Bill ook gelijk," zei ze. „Er staat veel meer wind dan ik gedacht had. Dat betekent dat we vroeg kunnen gaan picknicken. We zullen de hele middag wel nodig hebben om tegen de wind in terug te komen. En wees eerlijk, het hangt er natuurlijk ook van af *hoe* de mensen je iets vertellen. Bill doet dat altijd op een kalme manier, en op de een of andere wijze onthoud je altijd wat hij zegt. Maar Philip — nou ja, die maakt me alleen maar wild, en dan doe ik juist het tegenovergestelde van wat hij me aanraadt."

Jill zei niets, maar ze wist dat dat waar was. Ze kon er niets aan doen, maar ze hoopte dat Philip zijn dreigement wel even te gaan kijken, maar niet zou uitvoeren. Als hij het wel deed, dan durfde ze er haast niet aan te denken, wat Diana wel zou doen!

In ieder geval maakte Jill zich over het weer geen zorgen. Voor zover ze het bekijken kon was het prachtig zeilweer. Met de oostenwind in de rug en met het grootzeil glooiend om zoveel mogelijk voordeel van de wind te hebben, scheerde het bootje over het water, terwijl het schuimend kielzog achter zich liet.

Zoals Diana al had gezegd, het was gemakkelijk genoeg om vóór de wind te zeilen, maar op de terugweg zouden ze ongetwijfeld een harde dobber krijgen om tegen de wind in te komen. Als je op je fiets van een heuvel afreed, dan kon je van zo'n gemakkelijk tochtje genieten, maar je dacht er meestal niet aan dat je daarna zou moeten zwoegen om weer tegen de helling op te komen.

Zo kwamen ze, lang voor etenstijd, aan de oostkant van de baai, waar ze voorzichtig tussen badende en varende mensen door laveerden, terwijl ze onderwijl uitkeken naar een plekje op het strand dat nog niet bezet was, zodat ze de *Lavinia* op het zand zouden kunnen trekken en misschien zelf zouden kunnen gaan zwemmen.

Het viel niet mee een plek te vinden. Het was altijd erg druk aan deze kant, omdat het hier veiliger zwemmen was en omdat men hier de wind minder voelde. Net toen ze dachten dat ze een geschikte plek hadden gevonden, kwam er een troep kinderen aanrennen om hen te verwelkomen. Ze hielden zich aan de rand van de boot vast en stelden allerlei vragen: „Bent u helemaal uit Frankrijk gekomen? Hoe hard kan uw boot? Zit er ook een motor in? Neemt u straks mensen mee in de boot?"

De meisjes lachten maar wat en deden hun best om de vragen te beantwoorden, maar het was maar al te duidelijk dat het in geen geval veilig zou zijn de *Lavinia* hier achter te laten! Die kinderen zouden in staat zijn zelf met de boot te gaan zeilen!

Ze duwden de boot weer af en zochten verder. Even later kwamen ze bij een gedeelte van het strand, waar het niet zo druk was. Tot hun opluchting waren hier geen nieuwsgierige kinderen; er zaten alleen maar een paar oudere mensen van de zon te genieten.

„Nu zitten we wel veel verder naar het westen dan mijn bedoeling was," zei Diana. „Daar is nu toch niets meer aan te doen. We zijn in ieder geval nog ver genoeg van de „Knoll" vandaan."

De rotsachtige kust zag er vanaf deze plaats niet gevaarlijk uit, wel steil, maar toch vreedzaam. Op de met gras begroeide helling liepen een paar schapen te grazen. Waar de golven schuimend tegen de kust rolden zag je een witte lijn.

„Dat zijn de Duivelsstenen," zei Diana. „Daar hebben al heel wat vissersboten schipbreuk geleden, geloof ik. Nou, zullen we wat gaan zwemmen? We moeten niet al te ver uit de buurt gaan, voor het geval dat de branding hier inderdaad zo gevaarlijk is als sommige mensen beweren."

Ze zwommen een poosje en lieten zich daarna weer in de zon drogen, terwijl ze smulden van de koude tong, huzarensla, oliebollen en appels, die het resultaat waren van de strooptocht die Diana in de keuken had ondernomen.

„Ik krijg altijd razende honger van het zwemmen," klaagde Diana. „Ik wou maar dat ik eraan gedacht had een paar repen chocola te kopen!"

„Nee, daar zou ik nu misselijk van kunnen worden," rilde Jill. „Voor jou is dat heel wat anders, jij bent als het ware in een boot opgegroeid."

„Onzin," lachte Diana. „Zeeziekte is alleen maar een kwestie van zenuwen. Daar ben jij toch zeker al lang overheen. Zelf zou ik wel ponden chocola kunnen opeten en ijsjes en een hele frambozentaart, zoals moeder ze altijd zo heerlijk bakt, en..."

„O, schei alsjeblieft uit!" smeekte Jill. Toen moesten ze allebei lachen, en Jill dacht eraan, dat Philip waarschijnlijk wel weer wat te zeggen zou hebben over „giechelende schoolkinderen", als hij hen had kunnen horen.

„Dat zijn de Duivelsstenen," zei Diana. „Daar hebben al heel wat vissersboten schipbreuk geleden."

En dat herinnerde haar eraan dat hij gedreigd had hen met de motorboot achterna te komen. Ze keek een beetje ongerust naar de oostkant van de baai, maar hij was gelukkig nergens te zien. De ingang van de baai leek een heel eind weg en de wind was ontegenzeglijk veel kouder geworden.

Dat had Diana ook al gemerkt.

„We moeten terug," zei ze en ze zocht de overblijfselen van de lunch bij elkaar. „We zullen eerst een eindje voorbij de ingang van de baai zeilen en dan zullen we proberen met één slag de haven binnen te komen."

Jill wist nu zo langzamerhand wel zoveel van zeilen af dat ze begreep wat Diana hiermee bedoelde. In plaats van steeds maar zigzag tegen de wind in te zeilen en aldoor maar overstag te gaan, wilde Diana proberen het in één keer klaar te spelen. Ze zouden daarvoor wel eerst een heel eind door moeten zeilen, maar de *Lavinia* was absoluut zeewaardig en Diana wist heus wel wat ze deed.

Maar een half uur later had Jill er niet zoveel vertrouwen meer in. Wist Diana in werkelijkheid wel zoveel van zeilen af als ze beweerde? Ze zag er nu erg bezorgd uit. En nadat Jill een poosje naar haar had zitten kijken, vroeg ze: „Wat is er aan de hand, Diana? Heb je per slot van rekening toch te veel oliebollen gegeten?"

De boot zeilde scherp aan de wind, gevaarlijk naar één kant overhellend, terwijl de zeilen strak gespannen stonden, en het water siste en schuimde langs de boorden.

Diana was blijkbaar niet erg op haar gemak.

„Kijk eens naar kust. Let eens op de Duivelsstenen."

Dat deed Jill en een paar minuten later zag ze, waarover haar vriendin zich zorgen maakte. Hoewel de boot rechtstreeks naar de zee koerste om ver genoeg uit de buurt van de „Knoll" en de rotsen te komen, bleek dat ze nog niets verder uit de zone van de Duivelsstenen kwamen.

„De vloed gaat ons parten spelen," zei Diana kalm. „We kunnen niet scherper aan de wind zeilen, en als we zo dadelijk overstag willen gaan, dan worden we alleen maar teruggedreven naar het strand. Het enige dat we kunnen doen, is volhouden en er het beste van hopen. Misschien slagen we er toch nog in om de Duivelssstenen veilig en wel achter ons te laten..."

„Maar misschien ook niet," zei Jill. Als ze er niet in slaagden, zou de kleine boot in minder dan geen tijd op de rotsen te pletter slaan en de beide meisjes zouden tussen de Duivelsstenen moeten proberen te zwemmen, terwijl de golven over hen heen zouden slaan...

Dat was nu niet bepaald een gezellige gedachte.

Jill rilde opeens van de kou, terwijl de zon toch nog steeds scheen.

„Ik zou denken dat we ons maar het beste naar het strand terug kunnen laten drijven," zei ze en ze probeerde haar stem rustig te laten klinken.

Diana schudde haar hoofd en de moed zonk Jill in de schoenen.

„Ik heb er een gloeiende hekel aan me gewonnen te geven," zei Diana koppig. „Het zou me belachelijk maken. Al die mensen op het strand..."

„Diana, doe niet zo stom! Als we het toch niet kunnen halen!"

„Maak je maar niet dik, er is hele-

maal geen reden voor paniek. We wachten nog een paar minuten."

Jill liet die belediging maar over zich heen gaan. Het was niet aardig van Diana om te zeggen dat zij in paniek raakte.

Die rotsen kwamen steeds dichterbij! Terwijl de boot de baai uitzeilde, werd de golfslag steeds sterker. Hoe zouden ze ooit kunnen hopen veilig voorbij de rotsen te komen? Ze durfde niets meer te zeggen, uit angst dat ze Diana's koppigheid alleen maar erger zou maken. Maar toch kon ze bijna niet stil zitten afwachten. Ze keek tersluiks naar het gezicht van Diana, terwijl ze tegen beter weten in hoopte dat die koppige trek verdwenen zou zijn. Ze moest toch zeker zo verstandig zijn om te begrijpen...

En toen, juist op het ogenblik dat ze dacht dat Diana zou toegeven, hoorde ze het geluid van een motorboot.

Eerst voelde ze alleen maar opluchting. Het was Philip, die naar hen toe kwam racen, en zijn gezicht was verwrongen van boosheid.

Hij schreeuwde: „Hee, Diana, jij verdraaide idioot!"

Dat was het einde van alles. Diana, die al net zo kwaad was als haar broer, zei: „Ik heb hem gewaarschuwd dat hij het niet moest wagen ons achterna te komen! Nu ga ik er juist mee door!"

Jill pakte haar vriendin bij de arm. „Diana, alsjeblieft! Wat heeft dat nu in vredesnaam voor zin om de *Lavinia* op de rotsen te laten lopen, alleen maar om Philip dwars te zitten? Echt, als ik niet heel zeker wist dat je redelijk goed bij je verstand bent..."

„Hou je mond!" snauwde Diana en ze schudde de hand van Jill van zich af. „Ik laat de *Lavinia* niet op de rotsen lopen en je hoeft ook niet bang te zijn dat ik jou zal laten verdrinken. Maar ik ben van plan Philip een lesje te geven, dat hij niet gauw zal vergeten!"

Philip riep weer iets. De motorboot was nu maar een paar meter van de zeilboot verwijderd.

„Diana, ben je gek geworden? Je kunt onmogelijk voorbij de Duivelsstenen komen! De vloed komt als een waterval opzetten! Hier, Jill, grijp dit touw!"

Philip ging even rechtop staan, hij zwaaide het touw boven zijn hoofd en gooide het naar de boot, terwijl hij het ene einde vasthield. Het touw suisde door de lucht en viel op de zeilboot. Jill sprong naar voren om het te pakken, maar Diana trok haar ruw achteruit. „Laat dat!" zei ze nijdig. „Hier, hou je smerige touw maar bij je!"

Ze gooide het touw weer in zee. De zeilboot, die nu een ogenblik lang niet bestuurd werd, draaide voor de wind weg, en tegen de tijd dat Diana weer bij het roer was, was de *Lavinia* al wel vijftig meter dichter bij de kust.

Philip probeerde zijn boot zo dicht mogelijk bij de zeilboot te krijgen zonder dat hij ertegenaan botste. Hij was nu niet alleen erg kwaad; hij was ook bang. Als hij die halfgare zuster van hem nu maar aan haar verstand kon brengen dat... En op dat ogenblik sloeg de motor van zijn boot af!

Een seconde lang waren ze alle drie stomverbaasd. Philip was bij wijze van spreken midden in een scheldwoord voor zijn zuster blijven steken. Toen zagen ze wat er gebeurd was. Het touw dat tussen de beide boten in zee lag, was in de schroef van de motorboot terechtgekomen.

Jill, die nog maar weinig ervaring met boten had en helemaal niet wist wat ze nu zouden moeten doen, raakte geheel van streek. Philip was op de rand van zijn boot gaan liggen. Hij boog zich zover mogelijk voorover en probeerde of hij het touw van de schroef af kon krijgen. Het was echter Diana, die nu haar boosheid vergat, en die het enige deed, dat in die omstandigheden moest worden gedaan.

„Grijp dat touw, Jill!" schreeuwde ze en tegelijkertijd duwde ze het roer zo ver mogelijk naar de lijzijde.

De zeilboot kwam nu weer met de kop in de wind te liggen, terwijl de zeilen klapperden. Jill vergat haar angst. Ze herinnerde zich dat Diana's vader haar als eerste vereiste bij het zeilen had geleerd, dat je ieder bevel onmiddellijk moest opvolgen! Ze viel bijna overboord in haar ijver om het touw te pakken, maar gelukkig kon ze het nog juist grijpen.

„Bind het ergens aan vast!" gilde Diana tegen haar. En weer gehoorzaamde Jill. Ze slaagde er inderdaad in het touw om de bank in de kuip heen te slaan, net toen de zeilboot onder de deskundige leiding van Diana overstag ging.

Het touw kwam nu strak te staan omdat Jill het inmiddels stevig had vastgeknoopt aan de bank. Het kraakte en een ogenblik helde de *Lavinia* naar één kant over. Even later begon de zeilboot echter geleidelijk aan Philips boot te trekken, en de motorboot draaide zich achterste voren, omdat het touw aan de schroef vastzat.

Jill voelde zich niet erg lekker. Het was geen zeeziekte, maar het kwam, omdat ze zich ineens realiseerde wat er had kunnen gebeuren. Als Diana niet op tijd haar verstand had gebruikt, als zijzelf niet op tijd het touw had kunnen grijpen, als het niet gelukt was om de zeilboot overstag te laten gaan... het was niet moeilijk te raden wat er dan gebeurd zou zijn! De beide boten waren dan ongetwijfeld in de richting van de Duivelsstenen gedreven, waar ze zo goed als zeker tegen de rotsen te pletter zouden zijn geslagen.

Zoals het er nu voorstond, leek het echter nog niet zo bar rooskleurig. De vloed had de beide boten gedurende de paar minuten dat ze stuurloos waren veel dichter naar de kust toe gedreven. En nu de *Lavinia* het gewicht van de motorboot mee moest slepen, kwam ze nauwelijks vooruit.

Maar nu kwamen ze langzaam maar zeker weer terug in de baai. Aan lijzijde en voor de boeg uit was alleen maar zacht zand, en er waren geen angstaanjagende rotsen. Als ze nu op de kust gegooid zouden worden, dan zou er nog niet veel ergs kunnen gebeuren.

Ze dreven nu snel de kust tegemoet. De *Lavinia* zeilde haast helemaal niet, maar werd nog steeds door de vloed naar de kust gedreven. En Diana, die nu heel kalm leek, liet haar boot rustig drijven.

De motorboot kwam het eerst op het strand terecht. Philip sprong eruit en trok toen de zeilboot op de kant. Diana liet het grootzeil naar beneden zakken, en Jill pakte de kluiver zoals haar dat geleerd was. Toen wachtte ze enigszins gespannen op de ruzie die, zoals ze bijna zeker wist, tussen broer en zuster zou losbarsten. Maar tot haar grote verbazing gebeurde er niets. In plaats daarvan ging Philip op zijn knieën bij zijn boot liggen om de schroef te inspecteren. Hij zei rustig: „Ik zal het touw er maar afsnijden. Het is wel jammer van zo'n mooi stuk, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen."

„Gelukkig, dat de schroef niet stuk is," zei Diana al even kalm. „Ik bedoel, ik vrees, dat je ons nu wel naar huis zult *moeten* trekken!"

En toen begon Jill onbedaarlijk te lachen. Ze keken haar verbaasd aan, toen ze zich op de grond liet zakken. Philip en Diana vroegen verontwaardigd als uit één mond, wat er wel voor grappigs aan was.

„Ik... ik lach me ziek!" snikte Jill. „Jij kwam ons achterna om ons te redden en nu moesten we jou redden!"

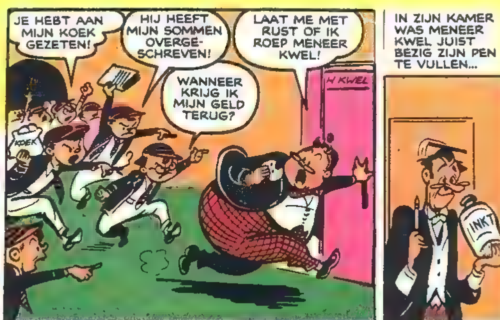
„Heb je ooit zo'n hysterisch mens gezien..." begon Philip en toen zweeg hij, want nu lag ook Diana krom van het lachen. En toen begon Philip ook te schateren, hij gooide zijn hoofd achterover en brulde het uit. Met zijn drieën lagen ze nu slap van de lach.

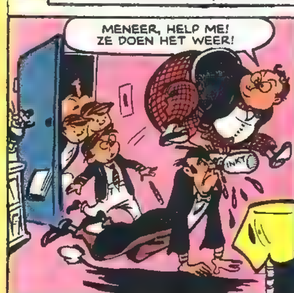
In deze zotte situatie kwam er een gedachte bij Jill op. In een gezin, waarvan de leden zo om zichzelf konden lachen, kon er toch nooit lang ongenoegen zijn. En een broer en zuster die hun ruzie zo gauw vergaten als een van beiden zich in gevaar bevond, moesten toch eigenlijk wel erg op elkaar gesteld zijn. Ze was blij, dat ze deze mensen tot haar vrienden mocht rekenen.

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

BRENG HEM NAAR DE GALG!
LIEVE HELP, MIJN HOOFD HOEFT TOCH NIET IN DE STROP?

NEE, JE VOETEN MOETEN ERIN! NOU, DAAR GAAN WE DAN!
PATS!
HELP!

BAH, HET WAS EEN GEMENE STREEK VAN KEES EN ZIJN VRIENDEN!
HA! HA!

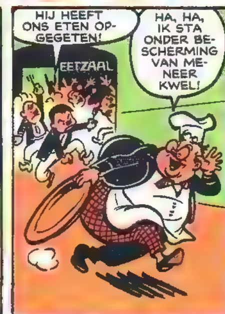
WACHT, IK GA EEN KLEINE VERANDERING IN DIT DOCUMENT AANBRENGEN!
INKT

HEBT U SOMS HULP NODIG, JUFFROUW? IK KAN PRIMA KOKEN!
NOU, DAT IS GEEN GEK IDEE!
KEUKEN

BRENG DAT MAAR VAST NAAR DE EETZAAL!
MET ALLE GENOEGEN!
KEUKEN

ZO, IK ZAL EERST EENS VOOR MEZELF ZORGEN VOOR IK DIT WEGBRENG!
HMMM!

EETZAAL
HEE, KRIJGEN WE VANDAAG NIET MEER TE ETEN DAT DIT BEETJE?
IK HEB BIJNA NIKS!
STIL MAAR, MORGEN KRIJGEN JULLIE NOG MINDER!
IK OOK NIET!

EN OP HET EIND VAN DE MAALTIJD...
HEE ZEG, DIKZAK, WAAR BLIJFT ONS TOETJE?

HIJ HEEFT ONS ETEN OPGEGETEN!
HA, HA, IK STA ONDER BESCHERMING VAN MENEER KWEL!
EETZAAL

MENEER KWEL KWAM JUIST DE HOEK OM...
EENS KIJKEN OF IK ERGENS EEN SCHOON TAFELLAKEN KAN VINDEN!

LIEVE HELP, DAAR HEB JE WEER EEN VAN DE „WREKERS"!

ASJEBLIEFT, VRIEND! MIJ HOU JE NIET MEER VOOR DE GEK!
BANG!

ALLE MENSEN, HET IS MENEER KWEL!
BILLIE! JIJ?

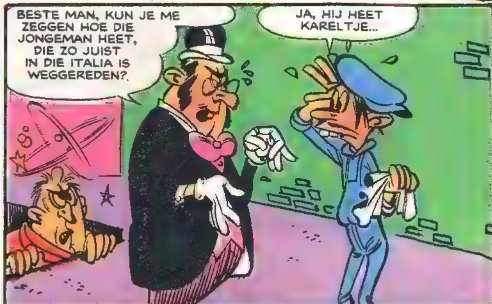
VOORUIT, JONGENS, GEEF HEM VAN KATOEN! IK STA NU HELEMAAL AAN JULLIE KANT!
HELP!

Kareltje Sprint

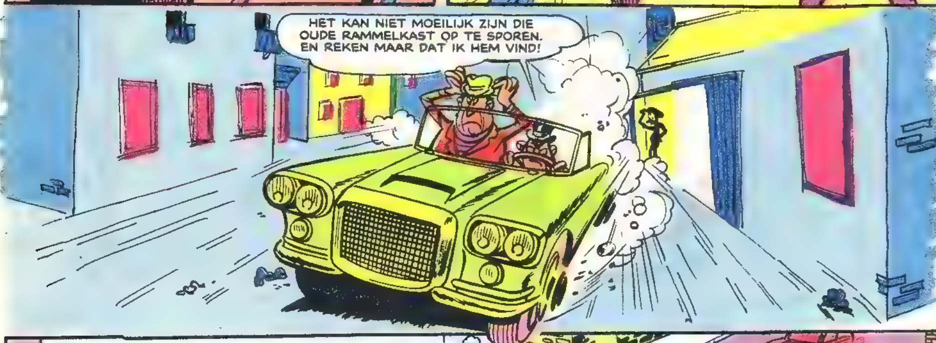

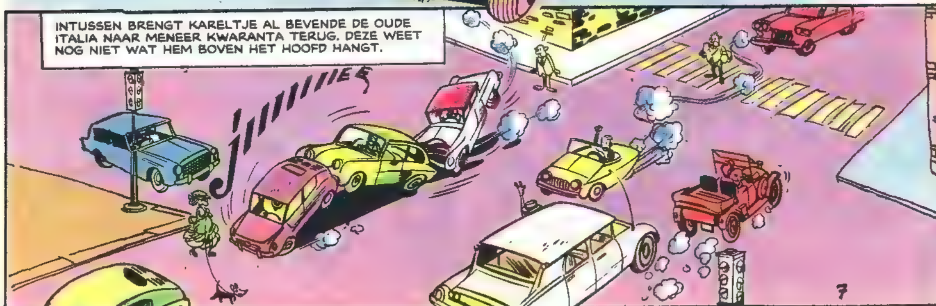

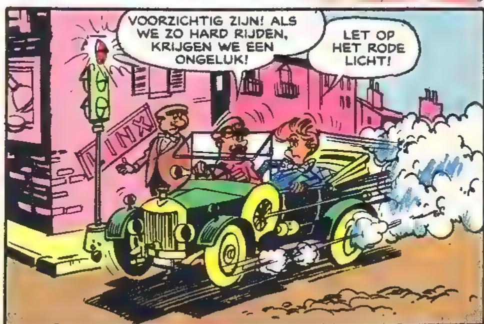

BEN JE DAAR, MIJN VRIEND? IS ALLES IN ORDE?
EH... JA, MAAR... EH...

IK KAN GEWOON NIET WACHTEN! IK GA METEEN EEN TOERTJE MAKEN IN MIJN OUWE...
EH... MENEER, U MOET HEEL LANGZAAM AAN DOEN!

NATUURLIJK! MAAR IK HEB TOCH NOOIT HARD GEREDEN, WEL?

DE VAN NIETS WETENDE HEER KWA-RANTA TRAPT DE KOPPELING IN EN...
BRROEM!

WAT GEBEURT ER? 120 KILOMETER IN DE EERSTE VERSNELLING!
IK HEB U TOCH GEZEGD VOORZICH-TIG TE ZIJN!

VOORZICHTIG ZIJN! ALS WE ZO HARD RIJDEN, KRIJGEN WE EEN ONGELUK!
LET OP HET RODE LICHT!

DE REM WERKT NIET!
WEER EEN VERKEERSLICHT!

EN DE WAGEN SCHEURT OPNIEUW DOOR EEN ROOD LICHT. GELUKKIG IS ER GEEN POLITIE IN DE BUURT.
TOETEREN, ME-NEER! U MOET TOETEREN!
JA, IK REM EN IK TOETER.. MAAR WE GAAN TE HARD!
?
créal presse
8.

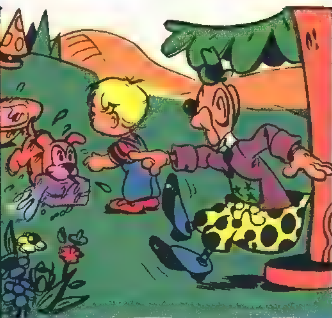

Op een dag ging Kwink de clown met Tim in het park wandelen. Kwink had Tim een pakje gegeven, maar Tim wist niet dat er in dat pakje boterhammen zaten.

In het park was Willie Stropop met een hond aan het spelen. Hij gooide telkens een bal in de vijver en de hond haalde hem eruit. Tim keek belangstellend toe.

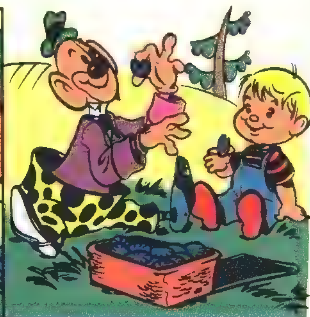

Tim vond het een erg leuk spelletje en op een gegeven ogenblik gooide hij zijn pakje in de vijver. Woef, zei de hond en hij sprong meteen achter het pakje aan.

O, wat was Kwink kwaad toen hij zag wat Tim gedaan had. „Je bent een ondeugende jongen," zei hij. „Er zitten boterhammen in dat pakje. Kijk eens, nu zijn ze kletsnat!"

Opeens werd Kwink omringd door een grote groep eenden, die al het natte brood opaten. Toen de parkwachter de eenden kwam voeren, hadden ze helemaal geen honger meer.

„Nu de eenden toch geen honger hebben," zei de man, „willen jullie misschien de koekjes opeten, die voor hen bestemd waren." Dat lieten Kwink en Tim zich geen twee keer zeggen.

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Jan Hofstege (12), Balloërstraat 7, Rolde (Dr.), wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby: sport. • *Ellie Overdevest, (12), Watertje 18, Zoeterwoude (Z.-H.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en lezen. • *Ria Leysten (16), Heuvel 13, Deurne (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van zeventien jaar. • *Jan van der Meulen (21), Kanadeeskestraat 34, Akkrum (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van zeventien of achttien jaar uit het midden of westen van Nederland. • *Betty Schutte (12), Pastoriestraat 27, Dalfsen (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: piano spelen, zwemmen, lezen, foto's van filmsterren, zangers en koninklijke families. • *Anneke Bruinsma (13), Zwaagdijk Oost 97 (N.-H.)*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, teenagermuziek, zwemmen en schaatsen. • *Willie Heilhof (13), Kerkplein 21, Dalfsen (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder. • *Willy Biersteker (12), Huygenstraat 15, Den Helder*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Limburg, Brabant of Vlaanderen, met wie zij ook suikerzakjes kan ruilen. Hobby's: suikerzakjes, lezen, zwemmen en handwerken. • *Alex van Amstel (14), Kastanjelaan 70, Amstelveen (N.-H.)*, zoekt een correspondentievriendin, liefst niet r.k. Hobby's: sport, foto's van filmsterren. • *Janna (16) en Annie (16) Hilberts, Heideweg 6, Noordwijk (Gron.)*, willen corresponderen met meisjes van zestien of zeventien jaar of jongens tot drieëntwintig jaar uit België of Duitsland. Hobby's: gedichten en verhalen schrijven, gitaar en toneel spelen, film, operette, opera, sport en paarden. Wie heeft er adressen voor hen? • *Gerry van der Meulen (16), Pyter Jurjens strjitte 32, Stiens (Fr.)*, en *Fokie Feenstra (16), Pyter Jurjens strjitte 17, Stiens (Fr.)*, willen corresponderen met twee vrienden van zeventien of achttien jaar. • *Gea Bloeming (11), Zuidbargestraat 149, Emmen (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland. Hobby's: zwemmen, schaatsen, sigarebandjes en foto's van filmsterren. • *Harrie van Schijndel (16), Korenbloemstraat 109, Tilburg*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Tilburg of omgeving. • *Fineke Retel (14), Wiltzanghlaan 251 Amsterdam-West*, en *Marieke van Mechelen (14), Willem Leevendstraat 28, Amsterdam-West*, willen corresponderen met twee vrienden tussen veertien en zeventien jaar uit Amsterdam-West. • *Sietske Zijlstra (15), Julianastraat 24, Kollum (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of iets ouder uit Nederland. Hobby's: zingen, wielrennen. • *Margot (16)* en *T. (11) Cabo, Jac. v. d. Borchstraat 67, Utrecht*, willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd. • *Janke Holtland (13), Boelestraat 25, Kampen*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Marion Verschuren (13), Westersingel 37, Rotterdam*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of ouder. Hobby's: dansen, foto's van filmsterren, postzegels. • *Annemies van Hoof (15), Aug. Sniederstraat 6, Waalwijk (N.-Br.)*, en *Nel v. d. Pennen (15), 2e Zeine 46, Waalwijk (N.-Br.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Jose Udink (13), Westersingel 37, Rotterdam*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of ouder. • *Lina Fleer (15), Noorderhoofdstraat 8, Krommenie (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Duitsland. Hobby's: zwemmen, foto's van filmsterren. Wie heeft er adressen voor haar? • *Wim Kok, Katendrechtselagendijk 366c, Rotterdam*, doet de volgende aanbieding: voor elk speldje geeft hij zes bloeme- of diereplaatjes terug. • *Kees Keizer (12), Janglijnisweg 85, Heerhugowaard (N.-H.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd uit Zuid-Limburg of België. • *Nellie Keizer (15), Janglijnisweg 85, Heerhugowaard (N.-H.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst uit Zuid-Limburg of België. • *Jan Keizer (13), Sint Bonifatius Missiehuis, Berkhouterweg 22, Hoorn* (tijdens de vakanties: *Janglijnisweg 85, Heerhugowaard)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd uit Zuid-Limburg of België. • *Alie van Steenwijk (12), Kanaaldijk 20, Vries (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen van dertien jaar. • *Anneke Tolner (14), Groningerstraat 111, Vries (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen van vijftien jaar.

Vervolg op bladzijde 26

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de verloren schat.*

HOOFDSTUK X

Sim bezoekt een oude makker

Bobbie wist niet wat hij hoorde toen hij van Dodey vernam dat Sim de hele tijd thuis was geweest, terwijl hij en Randy totdat het donker was op de loer hadden gelegen bij Randy's huis. En toen Dodey en Bobbie de volgende morgen bij Randy kwamen en het hem vertelden, was deze ook stomverbaasd. Maar niet lang. . .

,,Ik ben er nog steeds niet van overtuigd,'' zei hij. Hij legde de schoffel neer, waarmee hij in de tuin bezig was geweest, en ging bij zijn vrienden op de verandatrap zitten.

,,Heb jij Sim in de stad gezien?'' vroeg hij vorsend.

,,Nee, natuurlijk niet,'' zei Dodey verontwaardigd.

,,Ken je iemand die hem daar wel gezien heeft?''

Dodey gaf geen antwoord.

,,Heeft hij een nieuw busje met beits in zijn werkplaats? Of een nieuw pakje schuurpapier?''

,,Denk maar niet, dat ik zo wantrouwend ben, dat ik dat ben gaan controleren, Randy Tennisson!'' Dodey kneep haar lippen uitdagend op elkaar en staarde naar de weg.

Randy verontschuldigde zich. ,,Ik bedoel ook niet dat je dat had moeten doen. Ik wou alleen maar zeggen dat we eerst een bewijs moeten hebben dat hij echt naar de stad is geweest.''

Dodey hief haar hoofd op. ,,Ik dacht dat jij Sim graag mocht,'' zei ze op vlakke toon.

,,Dat is ook zo. Ik bedoel, dat wás ook zo. Och, ik wéet het zelf niet, wat ik bedoel. Dat heeft er in ieder geval ook niets mee te maken. Ik kan er niets aan doen, maar ik denk nog steeds dat hij de oude man is.''

Ze zwegen alle drie en na een paar minuten stond Bobbie op. ,,We wilden toch gaan zwemmen, niet?''

Randy ging naar binnen en kwam een ogenblik later terug met zijn zwembroek.

Hij haalde zijn visnet en de emmer uit een hoek van de veranda en ze vertrokken, met Sheila zoals gewoonlijk aan de riem.

De werklui waren nog steeds bezig om het struikgewas weg te kappen. Ze hadden het pad al verbreed en waren nu een open plek aan het maken, waar de houtzagerij zou komen te staan.

Dat herinnerde Dodey eraan, dat de tijd begon te dringen. Het gehak van de bijlen klonk haar bijna als het getik van een klok in de oren. Konden ze het klaarspelen om die klok stil te zetten? Zij en de jongens waren tot nu toe nog maar bitter weinig met hun speurderswerk opgeschoten.

Rubberzolen, dacht ze toen ze bij de baai kwamen. Speurders droegen altijd rubberzolen. Nou, toevallig hadden ze alle drie ook rubberzolen onder hun schoenen. Daar kon het niet aan liggen, dat ze nog steeds geen zekerheid hadden, wie de oude man was. . .

Ze kroop achter een paar rododendronstruiken om haar badpak aan te trekken.

Met een Indianenkreet dook Bobbie van de oever af en plonsde in het water, waarbij de spetters in het rond vlogen. De tweede die er met zo'n kreet insprong was Randy, terwijl Sheila aan de riem stond te rukken, waarmee ze was vastgebonden aan een oude eik, en opgewonden blafte.

Een ogenblik later waagde Dodey de sprong. Het water was hier tussen de schaduwrijke bomen nog tamelijk koud. Dodey slaakte een gilletje van schrik, toen ze de eerste aanraking met het koude water voelde, maar dapper strekte ze zich uit en zwom met krachtige slagen over de baai

De jongens zwommen haar lachend achterna en toen ze in het ondiepe gedeelte ging staan, probeerden ze haar omver te gooien. Maar ze klauterde over hun ruggen heen en was al halverwege de dam toen de jongens weer boven kwamen en het water uit hun ogen veegden.

„Het touw!" riep Bobbie. „Laten we nog eens gaan zwaaien!"

„Jij hebt het al een keer geprobeerd," zei Dodey, „nu is het mijn beurt."

Ze renden om het hardst naar de boom. Dodey was er het eerst en werkte zichzelf van tak tot tak omhoog in de boom.

„Wees voorzichtig," zei Bobbie, „en hou je goed vast!"

„Komt in orde," klonk Dodeys stem tussen de bladeren.

Even later suisde ze als een komeet door de lucht. Ze liet het touw los en schoot naar beneden. Haar slanke figuurtje maakte een sierlijke boog en verdween bijna geluidloos in het water. Toen ze weer boven kwam, liet ze een triomfantelijke juichkreet horen en zwom toen naar het uiteinde van het touw om het mee aan de wal te nemen.

Toen Bobbie aan de beurt was, liet hij het touw niet los, maar zeilde over het water en kwam in de boom aan de andere oever terecht. Deze keer kon hij zich bijtijds aan een dikke tak vastgrijpen en zo bleef hij een poosje zitten.

„Ik heb je toch al gezegd dat dat mogelijk was!" riep hij naar beneden.

„De eerste keer dat je het probeerde, liep het toch maar anders af," hoonde Randy en hij voegde er ongeduldig aan toe: „Kom nou eens een keer terug met dat touw! Ik wil ook weleens een beurt hebben!"

Een uur later lagen de beide jongens op de oever naast Randy's emmer, die nu boordevol witvis was.

Dodey was alleen op verkenning uitgegaan in de baai. Het was daar betoverend mooi op die warme morgen.

Het zonlicht dat door de bomen scheen, gaf de rotsen die boven het water uitstaken, een gouden weerschijn. De watervalletjes leken wel van zilver en het was net alsof de bodem van de baai vol schitterende diamanten en saffieren lag. Krabben schoten tussen scholen witvisjes door en doken vlug onder het zand toen Dodey dichterbij kwam. Kikkers maakten ruim baan voor haar. Een jonge schildpad, die niet groter was dan een gulden, liet zich rustig van een blad afglijden.

Er was een plek dichtbij de baai, waar het erg ondiep was. Daar bloeiden blauwe irissen aan weerskanten van een klein zijriviertje, dat glinsterde als een wit satij-

Een ogenblik later waagde Dodey de sprong.

nen lint in de zon. Aan de ene kant van het riviertje schenen de bossen in bedwang te worden gehouden door een brede strook bosbessestruiken en door een onregelmatig gebouwde stenen afrastering. Pa Radijs zou die daar wel hebben aangebracht, dacht Dodey, toen hij hier lang geleden was komen wonen. Het huis van de familie Radijs moest hier vlak achter liggen.

Achter de bosbessestruiken bewoog iets! Dodey verstijfde! Ze bleef met ingehouden adem staan kijken en onderdrukte met moeite een kreet van bewondering. Daar stond op nog geen meter afstand een hert met een prachtig gewei naar haar te kijken, klaar om te vluchten.

„Ooo! Niet weglopen, niet weglopen!" fluisterde Dodey.

Het prachtige dier stond daar onbeweeglijk, alsof het uit steen gehouwen was. Dodey prentte de sierlijke houding, de verfijnde slankheid en de bedeesde uitdrukking van de ronde, bruine ogen van het dier goed in haar geheugen. Bij de poten van het hert begon nu iets te bewegen. Dodey keek er niet-begrijpend naar. Het leek wel of er een patroon van zonnevlekjes in beweging kwam. Opeens zag ze nog een paar bruine ogen. Daar stond, bijna niet te onderscheiden tegen het kreupelhout, een klein, gevlekt hertejong!

Wel een minuut lang stonden ze zo. Toen zag Dodey opeens de witte onderkant van de staarten wegflitsen en de herten waren verdwenen. Het enige dat erop wees, dat ze er geweest waren, was het heen en weer zwaaien van een wilde wingerd.

Tussen de bosbessestruiken kon Dodey vaag een pad onderscheiden en een ogenblik dacht ze erover om achter de herten aan te gaan. Maar het moederhert zou inmiddels wel een heel eind met haar jong uit de buurt zijn; ze had zich ongetwijfeld veilig verscholen in het dichte struikgewas. Glimlachend plukte Dodey een bloeiende iris en ondernam de terugweg.

De jongens hadden zich al aangekleed en zaten op haar te wachten.

„We gaan vanavond een kampvuur aanleggen," kondigde Bobbie aan, terwijl Dodey bezig was zich aan te kleden in haar eigen privé-kleedkamer... „en we gaan allerlei lekkere hapjes roosteren in de vlammen," voegde Randy eraan toe.

„O, leuk! Hoe laat?"

„Zodra het schemerdonker is. Randy gaat vanmiddag naar de stad en dan neemt hij van alles mee, wat we nodig hebben."

„Ook mosterd of mayonaise?" vroeg Randy.

„Allebei," antwoordde Dodey en ze vervolgde: „Ik heb een hert gezien."

„Zo," bromde Bobbie, die bezig was Sheila los te maken.

„En ze had een snoezig jong hertje bij zich," ging Dodey voort. „Het was gevlekt."

„Gevlekt?" Het drong opeens tot Bobbie door, wat ze had gezegd.

„Herten!" riep hij uit. „Kind, waarom heb je me dan niet geroepen?"

„Och, ik kon toch zeker niet roepen. Ik moest mijn adem zelfs inhouden om de schrikachtige dieren niet bang te maken. Als je dat leuke, kleine ding gezien had..."

„Ik heb in mijn hele leven nog maar twee keer een jong hertje gezien," zei Randy. „Er worden er ieder voorjaar genoeg geboren, maar door hun schutkleur zie je ze niet gemakkelijk. En als ze helemaal alleen zijn, kun je bij wijze van spreken op ze trappen, zonder dat ze een vin verroeren. Eén keer heb ik er eentje gezien die nog geen twintig centimeter naast mijn voeten opsprong. Ik schrok zo, dat ik even op een boomstronk ben gaan zitten om te wachten tot het trillen van mijn benen weer over was. Waar heb je die herten gezien?"

„Bij dat kleine zijriviertje, er is daar een soort weide."

„Waar die blauwe irissen staan?"

„Ja."

„Die weide behoort bij het land van Radijs," zei Randy. „Daar is ook een pad dat door de velden loopt en ik vermoed dat Sim daar..."

Hij maakte de zin niet af, want hij wilde niet weer met Dodey beginnen te kibbelen.

„In ieder geval," vervolgde hij, „kan de oude man heel goed dat pad gebruiken, als hij niet bij de baai gezien wil worden. Juist bij de bocht komt het bij dit pad uit en later loopt het over de rotsen, dwars over de baai, waar jij zoëven geweest bent."

„Hè! Weet je wat?" zei Bobbie opeens geestdriftig. „We graven een diep gat in het pad en leggen er takken en bladeren overheen. Je weet wel, net zoals ze tijgervallen maken in het oerwoud. Als de oude man — wie hij dan ook mag zijn — er dan aan komt wandelen, tuimelt hij in het gat en we laten hem daar rustig zitten, terwijl wij bij de Schoorstenen naar de verdwenen postzak gaan zoeken. We geven hem natuurlijk wel wat te eten en..."

„En als het regent, zetten we een tent over hem heen," voegde Randy eraan toe.

„Ja maar," zei Dodey met een uitgestreken gezicht, „als het nu eens zo hard regent, dat het hele gat vol water loopt? Dan drijft de man eruit en dan kan hij ontvluchten!"

„En dan," ging Randy voort, „dan zouden we het gat leeg moeten scheppen en het ergens anders heen moeten brengen — en ik ben bang, dat zo'n diep gat nogal zwaar te hanteren zou zijn! We zouden het nooit met zijn drieën van zijn plaats kunnen krijgen. We zouden een tractor of iets dergelijks moeten huren..."

Bobbie legde hem met een heel erg boze blik het zwijgen op. Hij bleef nog een poosje mokken, maar toen ze een paar minuten later op weg naar huis waren, liet hij zijn dwaze houding weer varen. Hij zei echter geen woord en was blijkbaar het een of andere plan aan het uitbroeden. Maar deze keer was hij wel zo wijs om zijn ideeën vóór zich te houden! Het was al erg genoeg dat ze hem er één keer hadden tussen genomen..

Meneer Bonner protesteerde niet eens zo heel erg, dat hij geen warm eten zou krijgen en dat Sheila de enige was, die hem die avond gezelschap zou houden. Hij wuifde hen na toen ze op weg naar hun kampvuur gingen.

De zon was achter de Grote Woeste Berg gegleden en toen de kinderen het zomerhuisje verlieten en dwars over het veld liepen, kwam er nog maar een klein randje boven de bergkam uit. Bobbie, die een kartonnen doos met flesjes cola droeg, liep erg langzaam. Hij gluurde telkens in de richting van het huis van de familie Leach. Opeens bleef hij staan.

„Stil eens!" zei hij. Uit de schuur van Sim Leach klonken hamerslagen.

„Aha!" De mysterieuze grijns gleed weer over zijn gezicht. Hij liep voorop, toen ze de heuvel afdaalden.

„Jij voert iets in je schild," zei Dodey. „Waarom heb je die rol ijzerdraad in je zak?"

„Ik ga vissen."

„Met ijzerdraad?"

„Als je erg grote wilt vangen, heb je dat wel nodig."

„O! Je bent de allervervelendste... Ik smeer morgen zachte zeep op je brood! Ik plak madeliefjes in je postzegelalbum, als je nog langer zo..."

Bobbie begon een liedje te neuriën. Hij wil de oude man een poets bakken, dacht Dodey en ze hoopte vurig dat het maar iets zou zijn dat niet al te hard aankwam.

De lucht begon rood te kleuren op de plaats waar de zon onderging, toen ze bij de baai aankwamen.

Ze legden hun pakjes met etenswaren op de oever neer en gingen op zoek naar hout voor het kampvuur. Dodey had al gauw een armvol droge takjes verzameld, die als aanmaakhout konden dienen. Ze had ze net neergelegd, toen Randy al met een vracht grotere stukken aankwam. Hij maakte het vuur aan en sneed toen drie puntige stokjes, waarop ze de hapjes zouden steken om ze te roosteren.

Bobbie kwam nog steeds niet opdagen.

Dodey riep hem, maar het enige antwoord was het gezang van een nachtegaal in de bosjes.

„Hij is langs het pad gegaan," zei Randy. „Misschien moeten we wel even..."

Op dat ogenblik kwam Bobbie, die een kleine tak droeg, te voorschijn en liep naar het vuur.

„Nou, dat heeft ook lang geduurd," merkte Dodey snibbig op. „En is dat zielige takje alles wat je hebt kunnen vinden?"

„O, ik heb nog wel meer gezien. Maar aangezien ik de hele weg die zes flessen cola heb meegesleept, vond ik dat ik mijn spieren maar niet te veel moest inspannen. Wanneer gaan we eten?"

Hij nam een van de puntige stokjes die Randy had gesneden, en begon de meegebrachte pakjes te openen.

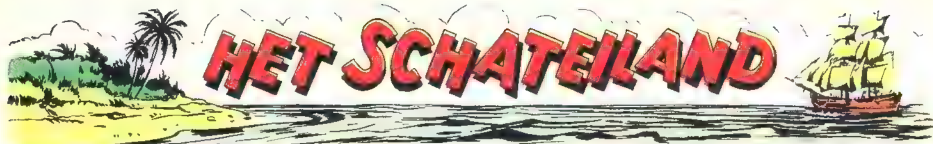
Dodey bleef nadenkend naar zijn rug kijken en ging toen Randy helpen om plakjes ham op te rollen.

Het werd een vrolijke en levendige eetpartij. Zo'n heet worstje op een stokje, dat knapte en siste en droop van het vet, smaakte prima. En opgerolde plakjes ham met mosterd, en mootjes vis, en reepjes aardappel. En daarbij de cola, die ze in het water van de baai hadden gekoeld....

Wordt vervolgd

Dodey riep hem, maar het enige antwoord was het gezang van een nachtegaal in de bosjes.

WIJ HADDEN HET EINDDOEL VAN ONZE REIS BEREIKT: HET EILAND WAAR DE SCHAT BEGRAVEN LAG. EVEN TEVOREN HAD IK EEN GESPREK AFGELUISTERD, WAARBIJ DE SCHEEPSKOK JOHN SILVER DE BEMANNING OPRUIDE OM DE LEIDING VAN DE EXPEDITIE UIT DE WEG TE RUIMEN EN ZICHZELF DE SCHAT TOE TE EIGENEN. ZE WISTEN NOG NIET WAAR DE SCHAT PRECIES LAG EN ZOLANG JONKER TRELAWNEY EN DOKTER LIVESEY DAT GEHEIM NIET PRIJSGAVEN, WAREN WE BETREKKELIJK VEILIG.

DE KAPITEIN LIET ALLE HENS AAN DEK ROEPEN EN HIELD EEN KORTE TOESPRAAK OM DE BEMANNING TE BEDANKEN VOOR DE IJVER EN DE TOEWIJDING, WAARMEE ZE TIJDENS DE LANGE REIS HUN WERK GEDAAN HADDEN. UIT NAAM VAN DE JONKER BELOOFDE HIJ HUN EEN EXTRA-RANTSOEN RUM.

ZELDEN HEB IK MET EEN BEMANNING GEVAREN, DIE ZONDER MORREN DEED WAT ER VAN ZE GEVRAAGD WERD!

KAPITEIN SMOLLETT, DIE GEDURENDE DE HELE REIS ZIJN MISNOEGEN OVER DE BEMANNING AAN JONKER TRELAWNEY HAD KENBAAR GEMAAKT, WIST NU ZIJN WARE GEVOELENS JEGENS DE MISDADIGE BENDE MEESTERLIJK TE VERBERGEN.

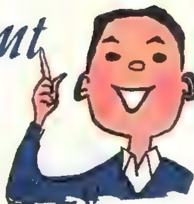

WE WAREN OP ALLES VOORBEREID, MAAR KONDEN VOORLOPIG NIETS DOEN. DE VOLGENDE DAG WAS HET BLADSTIL EN MET BEHULP VAN TWEE SLOEPEN MOEST ONS SCHIP TUSSEN HET SKELETEILAND EN HET SCHATEILAND DOOR GESLEEPT WORDEN. JOHN SILVER BLEEK GOED OP DE HOOGTE MET DE VAARGEULEN EN DE ONDIEPTEN EN BEGERIG ALS HIJ WAS OM HET SCHATEILAND VEILIG EN WEL TE BEREIKEN STOND HIJ DE ROERGANGER MET RAAD EN DAAD BIJ.

ONDER DE BRANDENDE ZON WERD HET SCHIP NAAR EEN GESCHIKTE PLAATS GESLEEPT, WAAR ONDER HET GEKRIJS VAN DUIZENDEN VOGELS DE ANKERS WERDEN UITGEWORPEN.

Het komt in de bus

Vervolg van bladzijde 19

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Virginia v. d. Laat (15), Kerkedijk 171, IJsselmonde, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: lezen, moderne muziek. • *Daan van Tatenhove, Hogendijk 62, Terneuzen*, geeft vijftien suikerzakjes voor een speldje. • *Ellen van Zijl (14), Monsterseweg 178, Poeldijk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Noord-Brabant of Limburg. Hobby's: gitaarspelen, zingen en zwemmen. • *Ans v. d. Kruys, Taxandrialaan 15, Oisterwijk, Francorina v. Gils, Boxtelsebaan 12, Oisterwijk*, en *Els Koedijk, Taxandrialaan 8, Oisterwijk*, alle drie 12 jaar, willen corresponderen met iemand van hun leeftijd. • *Marianne Groen (12), Jac. van Heemskerkstraat 4, Vlaardingen*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: dieren, foto's van filmsterren. • *Jan Veninga (20), Deensestraat 21, Delfzijl*, wil corresponderen met een geref. meisje van zeventien of achttien jaar uit Groningen of omgeving. • *Annette Wielinga (12), Het Zicht 16, Den Haag*, wil corresponderen met een prot. geref. jongen of meisje tussen twaalf en veertien jaar. Hobby's: zwemmen, schaatsen, paarden, foto's van filmsterren. • *Anneke de Graaf (14), Vermiljoenstraat 17, Rijswijk*, wil corresponderen met een jongen van veertien jaar of ouder. Hobby's: paarden en twistmuziek. • *Patricia Rose (12), Velthuyzenlaan 10, Laren (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Agnes Sikkes (13), Arabislaan 69, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd of met een jongen van veertien of vijftien jaar. Hobby's: hockey, foto's van filmsterren. • *Coby Steeneveld, Brasserskade 241, Nootdorp (Z.-H.)*, doet de volgende aanbieding: wie haar drie radio- en televisielucifersmerken stuurt of een spaarvarkentje van Zeeuws meisje-margarine, krijgt twee suikerzakjes of een speldje terug. • *Oene Edens (16)* en *Gerard Schut (16), Provinciale weg 26c, Maarsbergen*, zoeken een paar correspondentievriendinnen van hun leeftijd. • *P. J. v. d. Bor (14), Lindenlaan 16, Baarn*, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd, liefst uit Rotterdam, Amsterdam, Hilversum of Eindhoven. Hobby's: voetballen, wielrennen, judo, auto- en motorcross. • *Joke Schreuder (14), Nic. Beetstraat 78 huis, Amsterdam-West*, wil corresponderen met een jongen en meisje van haar leeftijd uit Noord-Holland. • *Tineke Ebbinkhuijsen (13), Nieuwe Keizersgracht 37, Utrecht*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Pierre Smeets (11), Peter Gaginstraat 37, Maastricht*, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd. • *Marie-Louise Smeets (12), Peter Gaginstraat 37, Maastricht*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd of iets ouder, liefst uit Noord-Brabant. • *Dick Koekoek (17), Kapt. Hazewinkelstraat 1, Veendam*, wil corresponderen met een jongen of meisje uit Duitsland. Wie heeft er adressen voor hem? • *Edwin Scholte (12), Berglustlaan 46, Rotterdam*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: lezen, suikerzakjes, lucifersmerken. • *Henk Lamberts (13), Goringdijk 5, Gees (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Jenny Bek (14), Haven 26, Schoonhoven*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Nederland of België. • *Kees Auaak, Rijksstraatweg 408, Rijsoord*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van dertien of veertien jaar. • *Adrie Hissink (12), Dennenhoekweg 9, Lemele*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of ouder. Hobby's: gymnastiek, foto's van filmsterren en zangers. • *Joop Housmans (15), Mient 178, Den Haag*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zijn leeftijd. • *W. van Leeuwen (14), Middenstraat 4, Rumpt (Gld.)*, doet de volgende aanbieding: voor elk Samson voetbalembleem geeft hij drie lucifersmerken terug. • *Els van Spanje (13), Raadhuisstraat 72, Hulsberg (L.)*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en zangers. • *Tiny Verhulst (14, Alb. Thijmstraat 34, Haarlem*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd of iets ouder. • *Rosa Maes, Bloemstraat 4, Retie, Antwerpen, België*, wil corresponderen met een jongen van zeventien of achttien jaar. Hobby's: sigarebandjes, reizen, teenagermuziek. • *Keesje Claessen (8), Bredase Baan 12, Bosschehoofd (N.-Br.)*, geeft vijf sigarebandjes of vijf lucifersmerken of vijf vogelplaatjes of vijf voetbalemblemen of vijf suikerzakjes voor twee postzegels. • *Thea van Engelshoven (14), Dorpsstraat 69, Heer bij Maastricht*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: tekenen, zingen. • *Marjo van de Bongard (11), Landweringstraat 48, Sittard*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: gymnastiek, zwemmen, foto's van filmsterren. • *Willy Overbeeke (14), Pastoor Wienholdstraat 65, Haaksbergen (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Geja Korstanje (14)* en *Lenie Elenbaas (15), Dorpsstraat 72, Mijdrecht (Utr.)*, willen corresponderen met twee jongens van vijftien of zestien jaar, liefst uit Utrecht. Hobby's: kunst en jazz.

CLIFF

SHENA

DEVOON

Cliff Rendall komt!

We hebben een verrassing voor alle liefhebbers van spannende stripverhalen (en wie is dat niet?)! Volgende week beginnen we met een nieuw verhaal, gemaakt door de tekenaar Bert Bus, die je al kent van voorgaande verhalen, zoals „De gouden kraag" en „De slavenkoopman van Pompeï". Ditmaal gaat het om een ruimtevaartverhaal, dat speelt in de toekomst, in het jaar 2050. Van de inhoud verklappen we nog niets; volgende week kun je zelf de eerste aflevering lezen. Op deze bladzijde laten we je vast kennis maken met de hoofdpersonen van het verhaal, dat heet:

Cliff Rendall en het geheim van de vijf vierkanten

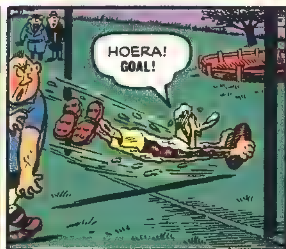
MUG en MIK

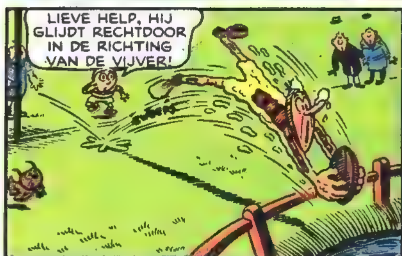

De paraplu is ouder dan je denkt!

Paraplu's kenden de oude Grieken al, ofschoon zij ze meer tegen de zon dan tegen de regen gebruikten. In 415 voor Christus schreef Aristophanes een blijspel, waarin hij iemand laat zeggen: „Jouw oren staan zó ver uit, dat het lijkt of je voortdurend met een paraplu op loopt!"

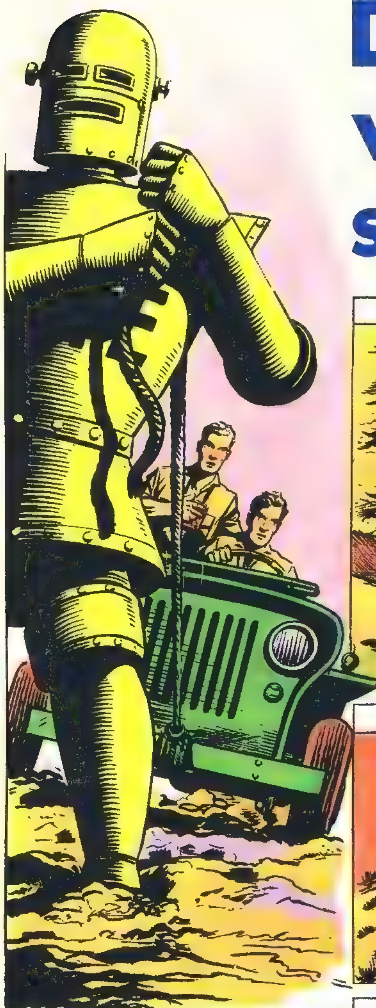
Ons haar

Ons haar groeit dagelijks ongeveer 0,04 centimeter. Als een man zich elke dag scheert, heeft hij na vijftig jaar bijna acht meter haar van zijn gezicht verwijderd.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN OP WEG NAAR DE OASE VAN EL HASCHID, WAAR EEN SJEIK WOONDE, BIJGENAAMD DE SCHORPIOEN, DIE HUN VRIEND BILL DRAYTON HAD ONTVOERD. IN DE WOESTIJN KWAMEN ZE ZONDER BENZINE TE ZITTEN. TOT OVERMAAT VAN RAMP NADERDE ER EEN ZANDSTORM.

WANHOPIG PROBEERDE TED VIA ZIJN ZENDER ARCHIE AAN TE SPOREN.

MET EEN VAARTJE REED DE JEEP DE HEUVEL AF.

ARCHIE SPANDE EEN ZEIL EN DROEG STENEN AAN.

TEGEN HET EINDE VAN DE STORM HAD HET STUIVENDE ZAND DE TENT GEHEEL OVERDEKT.

IK GELOOF DAT WE WEER NAAR BUITEN KUNNEN.

JA, MAAR DAT ZAL NOG EEN HEEL KARWEI WORDEN.

MAAR WEER BRACHT ARCHIE UITKOMST.

ARCHIE BOND EEN TOUW AAN DE JEEP.

NA EEN LANGE EN ZWARE TOCHT...

DAAR IS DE OASE VAN EL HASCHID.

WEET JE AL WAT JE NU GAAT DOEN?

WE MOETEN PROBEREN DE OASE BINNEN TE KOMEN ZONDER DAT IEMAND HET MERKT, ANDERS IS BILL VERLOREN.

LIJKT ME EEN HEEL MOEILIJKE OPGAVE.

ARCHIE DUWDE DE JEEP ONDER EEN PAAR STRUIKEN.

WE MOETEN UITERST VOORZICHTIG TE WERK GAAN.

OPEENS WEERKLONK EEN LUID GESCHREEUW.

MAAK DAT JE WEGKOMT. DE SCHORPIOEN BETAALT JULLIE NIETS.

WAT GEBEURT DAAR?

OP EEN VEILIGE AFSTAND VAN DE POORT...

VERVLOEKT ZIJ DE SCHORPIOEN. MOGE ALLAH HEM TREFFEN.

NADENKEND ZEI TED:

HET ZIJN KOOPLIEDEN EN ZE HATEN DE SCHORPIOEN EVENZEER ALS WIJ.

IK GELOOF DAT IK NU WEET HOE WE ONGEMERKT DE OASE BINNEN KUNNEN KOMEN.

VIA ARCHIE ZEI TED TEGEN DE KOOPLUI:

WIJ ZIJN VIJANDEN VAN DE SCHORPIOEN EN WILLEN IETS VAN U KOPEN.

WAT VRAAGT U VOOR TWEE KAMELEN EN KLEDING VOOR ONS DRIEËN?

ALS ZE MAAR NIET TE VEEL VRAGEN.

EEN OUDE MAN ANTWOORDDE:

ONZE KAMELEN ZIJN NIET TE KOOP, BLANKEN.

LIEVE HELP, WAT MOETEN WE NU BEGINNEN?

Wie puzzelt er mee?

KAMRAADSEL

ingezonden door Ellen Hermary in Hoorn:

1. Gevlochten ring van bloemen
2. Neerslag
3. Reukwater
4. Verlichtingsartikel
5. Verdovend middel
6. Twaalf stuks
7. Kleine baai
8. Jaargetijde

Als je alles goed hebt ingevuld, lees je op de nummers 1 t/m 8 horizontaal een naam van een reptiel.

1	2	3	4	5	6	7	8
K	R	O	K	O	D	I	L
R	E	D	A	P	O	N	E
A	G	E	A	I	Z	H	N
N	E	U	R	U	Y	A	T
S	N	R	S	M	N	M	E

Oplossingen puzzels uit ons vorig nummer

Boompuzzel

KEI = EIK
RASP = SPAR
BRIES = RIBES
LIPKOM = KLIMOP
OERDONS = ESDOORN
SAJETKAN = KASTANJE

Invulpuzzel

R U S L A N *D*
B *E* D A A *R* D
O L *I* F *A* N T
V L I *N* D E R
B A *R* B *I* E R
V *E* R T R *E* K
B R O M M E *R*

De jongensnamen zijn: REINIER en BERNARD

Spreekwoordraadsel

GOEDE WIJN BEHOEFT GEEN KRANS

Verborgen dierenamen

1. ADDER (had de rechter)
2. ELAND (wel andijvie)
3. PAARD (dorp aardige)

Kruiswoordpuzzel

ingezonden door Theo Smits in Ulft:

Horizontaal:
2. Dikwijls
6. Reeds
7. Slede
8. Bergplaats
10. Maanstand
12. Groep zangers
14. Jongensnaam
16. Mannetjesschaap
17. Land in Zuid-Amerika
18. Bijwoord
20. Getijde
21. Boom
23. Rivier in Friesland
24. Aanslibsel

Verticaal:
1. Failliet
3. Rivier in Nederland
4. Oppervlaktemaat
5. Aardmannetje
9. Stad in Italië
11. Sluitstuk
13. Onder andere
15. Bijwoord
19. Opstootje
22. Muzieknoot

1 B	■	2 V	3 A	4 A	K	■	5 K
6 A	K	■	7 A	R	■	8 L	A
N	■	9 R	■	10 E	11 K	■	B
12 K	13 O	O	R	■	14 L	15 E	O
16 R	A	M	■	17 P	E	R	U
O	■	18 E	19 R	■	P	■	T
20 E	B	■	21 E	22 S	■	23 E	E
T	■	24 S	L	I	B	■	R

Puzzel

ingezonden door Fons Garritsen in Enschede:

1. Bergplaats
2. Meisjesnaam
3. Inwoner van Noorwegen
4. Kasteel
5. Dakbedekking
6. Kleur
7. Meisjesnaam

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een beroemde Nederlandse voetballer.

1	L	A	D	E
2	E	L	L	Y
3	N	O	O	R
4	S	L	O	T
5	T			
6	R	O	O	D
7	A	A	l	

Ziekenlijstje

Beppie Rutten (10), Sanatorium Sint-Jozefheil, Julianapaviljoen, Zaal 1, Bakel, zou graag post en foto's van filmsterren ontvangen.
Thea van Balkum (9), Franca Jacobs (8) en *Gerrie Berends (8), Sanatorium Sint-Jozefheil, Julianapaviljoen, Zaal 2, Bakel,* zouden alle drie graag post en foto's van filmsterren ontvangen.
Francisca Hofmans (12) en *Hannie Driesen (7), Sanatorium Hellendoorn, Zaal 5, Hellendoorn,* zouden erg blij zijn met foto's van Conny Froboess, The Blue Diamonds, Robertino, Mieke Telkamp, Sophia Loren. Zij sparen ook kinder- en bloemekaarten.
Marleentje Wilmink (4), Wilhelmina-Kinderziekenhuis, Nieuwe Gracht 137, Utrecht, is dol op dierekaarten. Wie stuurt haar wat?

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

22 DECEMBER 1963 VOLGT NA DE LANGSTE NACHT DE KORTSTE DAG VAN DIT JAAR EN BEGINT DE WINTER.

23 DECEMBER 1832 GAF DE NEDERLANDSE GENERAAL CHASSÉ ZICH IN DE CITADEL VAN ANTWERPEN OVER AAN EEN FRANS-BELGISCH LEGER, NADAT DIT DE VESTING LANGE TIJD BELEGERD HAD. ONDER LEIDING VAN CHASSÉ WAS OP 27 OKTOBER 1830 DE STAD ANTWERPEN VANUIT DE CITADEL GEBOMBARDEERD TIJDENS DE OPSTAND TEGEN HET NEDERLANDSE GEZAG.

23 DECEMBER 1960 WERD BELGIË GETROFFEN DOOR EEN REEKS STAKINGEN, DIE HET LAND ONGEVEER TIEN MILJARD FRANKEN KOSTTEN. DE OORZAAK WAS DE EENHEIDSWET, EEN SERIE MAATREGELEN VAN DE REGERING OM DE SNEL STIJGENDE TEKORTEN IN DE SCHATKIST AAN TE ZUIVEREN. DE STAKINGEN GINGEN GEPAARD MET SABOTAGE EN BOTSINGEN MET DE POLITIE, WAARBIJ VIER DODEN VIELEN. BELGIË BELEEFDE IN DIE TIJD, ALS GEVOLG VAN DE ELLENDE IN EN OM KONGO, DE GROTE GESCHILLEN TUSSEN VLAMINGEN EN WALEN EN DE GEVOLGEN VAN DE EENHEIDSWET, EEN SOMBERE PERIODE.

23 DECEMBER 1939 OVERLEED IN NEW YORK DE BEKENDE VLIEGTUIGBOUWER ANTHONY FOKKER. TIJDENS DE EERSTE WERELDOORLOG KREEG HIJ IN DUITSLAND OPDRACHT TOT HET ONTWERPEN VAN JACHTVLIEGTUIGEN. DEZE WAREN ZO GOED, DAT ER DUIZENDEN VAN ZIJN GEMAAKT. NA DE OORLOG KEERDE HIJ NAAR NEDERLAND TERUG, WAAR HIJ DE VLIEGTUIGFABRIEK FOKKER STICHTTE. TOEN FOKKER IN 1933 HET AMERIKAANSE, GEHEEL METALEN DOUGLAS-D.C. 2 VLIEGTUIG ZAG, BEGREEP HIJ DAT ZIJN TOESTELLEN, GEMAAKT VAN HOUT EN LINNEN, VEROUDERD WAREN. HIJ WIST HET ALLEENVERKOOPRECHT VOOR EUROPA VAN DEZE NIEUWE MACHINE TE KRIJGEN, ZODAT VOORTAAN ALLE LEVERANTIES VIA HEM GINGEN. DAARNAAST HIELD FOKKER ZICH VOORNAMELIJK BEZIG MET DE BOUW VAN MILITAIRE VLIEGTUIGEN. OOK TEGENWOORDIG, NA FOKKERS DOOD, BOUWT DE FABRIEK NOG STEEDS NIEUWE TOESTELLEN. DE FOKKER F-27 FRIENDSHIP IS EEN VAN DE NIEUWSTE PRODUKTEN.

20 DECEMBER 1946 WOEDDE EEN HEVIGE VELDSLAG BIJ HANOI IN INDO-CHINA TUSSEN FRANSE EN VIETNAMESE TROEPEN. VIETNAM WILDE NA DE TWEEDE WERELDOORLOG GEEN KOLONIE MEER ZIJN VAN HET VERZWAKTE FRANKRIJK. HET RIEP DE ONAFHANKELIJKHEID UIT, WAT LEIDDE TOT HET UITBREKEN VAN EEN OORLOG. DOOR HET STUREN VAN TROEPEN WIST FRANKRIJK DE BELANGRIJKSTE STEDEN IN HANDEN TE HOUDEN, MAAR OP HET PLATTELAND HEERSTE DE TERREUR VAN DE EXTREMISTEN. NA EEN JARENLANGE, UITPUTTENDE OORLOG WERDEN DE FRANSEN IN MEI 1954 BIJ DIEN BIEN PHU VERSLAGEN. IN VIETNAM KEERDE DE RUST NIET TERUG. ER WORDT NOG STEEDS GEVOCHTEN, NU TUSSEN HET DOOR COMMUNISTISCH CHINA GEHOLPEN NOORD-VIETNAM EN HET DOOR AMERIKA GESTEUNDE ZUID-VIETNAM.

24 DECEMBER 1814 WERD IN GENT DE VREDE GETEKEND TUSSEN DE VERENIGDE STATEN EN ENGELAND, DIE SINDS 1812 MET ELKAAR IN OORLOG WAREN. ONDANKS DE VREDESVERKLARING (HET BERICHT ERVAN BEREIKTE AMERIKA NIET TIJDIG GENOEG) HAD OP 8 JANUARI 1815 BIJ NEW ORLEANS NOG EEN BLOEDIGE VELDSLAG PLAATS, WAARBIJ DE ENGELSEN VERPLETTEREND WERDEN VERSLAGEN.

24 DECEMBER 1956 WERD HET STANDBEELD VAN DE BOUWER VAN HET SUEZKANAAL FERDINAND DE LESSEPS TE PORT SAÏD DOOR EGYPTENAREN OPGEBLAZEN ALS PROTEST TEGEN DE FRANS-ENGELSE AANVAL IN EGYPTE IN NOVEMBER. NA INGRIJPEN VAN DE VERENIGDE NATIES TROKKEN DEZE BEIDE LANDEN HUN TROEPEN OP 3 DECEMBER UIT EGYPTE TERUG.

21 DECEMBER 1959 WERD HET HUWELIJK GESLOTEN TUSSEN DE SJAH VAN PERZIË EN DE VOORMALIGE PERZISCHE STUDENTE FARAH DIBA.

21 DECEMBER 1620 LANDDEN DE PILGRIMFATHERS OP DE KUST VAN MASSACHUSETTS (AMERIKA) EN STICHTTEN DAAR DE STAD PLYMOUTH, DE EERSTE VASTE BLANKE NEDERZETTING IN NIEUW-ENGELAND. DE PILGRIMFATHERS (ANGLICANEN, AFGESCHEIDEN VAN DE ENGELSE STAATSKERK), WAREN IN 1608 UITGEWEKEN NAAR NEDERLAND. OMDAT ZE DAAR GEEN ERKENNING VERKREGEN, VERTROKKEN OP 6 SEPTEMBER 1620 MET HET SCHIP DE **MAYFLOWER** VEERTIG PILGRIMFATHERS EN ZESTIG LANDVERHUIZERS NAAR AMERIKA.

25 DECEMBER 1963 HERDENKEN DE CHRISTENEN OVER DE HELE WERELD DE GEBOORTE VAN CHRISTUS NU ONGEVEER 1963 JAAR GELEDEN. MET DEZE GEBEURTENIS BEGINT ONZE JAARTELLING.

25 DECEMBER 800 WERD KAREL DE GROTE, DE MACHTIGE KONING VAN DE FRANKEN, IN ROME TOT KEIZER GEKROOND DOOR PAUS LEO III.

25 DECEMBER 1950 WERD DE KRONINGSSTEEN VAN SCONE, HET SYMBOOL VAN DE ENGELSE EN SCHOTSE TROON, GESTOLEN UIT DE WESTMINSTER ABBEY IN LONDEN. DE STEEN WAS DAAR IN 1296 INGEMETSELD IN DE KRONINGSZETEL VAN DE ENGELSE KONINGEN.

26 DECEMBER 1902 WERD DE KOOPMANSBEURS VAN AMSTERDAM, EEN SCHEPPING VAN ARCHITECT DR. H. P. BERLAGE, VOLTOOID. DIT GEBOUW, WAAROP VEEL KRITIEK WERD UITGEOEFEND, VORMDE EEN KEERPUNT IN DE NEDERLANDSE BOUWKUNST, DIE IN DIE TIJD HOOFDZAKELIJK ZIELLOZE IMITATIES MAAKTE VAN OUDE BOUWSTIJLEN. NOG VÓÓR HET GEBOUW KLAAR WAS, LEED HET AL AAN EEN KWAAL, WAARVAN HET NOG STEEDS NIET IS GENEZEN: HET SCHEUREN VAN DE MUREN. KORTE TIJD GELEDEN ZIJN ER ZELFS PLANNEN GEWEEST OM HET HELE GEBOUW AF TE BREKEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent. Bij betaling per giro 5970. ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors. Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.